

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117231737
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4117231737.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpená advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanej: L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. Z. XXX, o zaplatenie 1 764,09 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 7Csp/284/2017-62 zo dňa 30. januára 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti ako aj vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žalovanej nepriznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia uvedenom rozsudku, Okresný súd Nitra, ako súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 254,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 254,03 Eur od 02.07.2015 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (l. výrok), rozhodnutie vo veci samej odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších (v znení v čase uzatvorenia zmluvy) (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 559 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (v stave účinnom od 01.02.2013). Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 06.10.2014 zmluvu o revolvingovom úvere s tým, že išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Žalobca je dodávateľom, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Vychádzajúc z ustanovenia § 52 ods.2 OZ potom na predmetný vzťah aplikoval ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Keďže v danom prípade ide o spotrebiteľský úver upravený Zákonom o spotrebiteľských úveroch, pristúpil ku skúmaniu predmetnej zmluvy z pohľadu dodržania podstatných náležitostí zmluvy uvedených v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 06.10.2014 a dospel k záveru, že zmluva nemá zákonom požadované náležitosti, a to údaj o konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a údaj o termínoch počte výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov

podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vyložil eurokonformne, vychádzajúc zo smernice 2008/48/ES. Pokiaľ ide o eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, riešením tejto otázky sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 (a následne aj 3Cdo56/2018 zo dňa 17.04.2018). Z tohto rozhodnutia vyplýva, že zákon 129/2010 Z.z. je úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Smernica ako špecifický prameň práva Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli smer sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad *contra legem*. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (odkaz na rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Z vyššie citovaného rozhodnutia ďalej vyplýva, že rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Vychádzajúc zo záveru, že zákonom 129/2010 Z.z. bola transponovaná smernica 2008/48/ES v celom rozsahu, zámerom zákonodarcu teda bez pochyby nebolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. uvádza pojmy "výška" alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k/ tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia Najvyššieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice (viď bližšie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.2.2018). Aplikujúc závery vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu v prejednávanej veci a vychádzajúc z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500083776 zo dňa 06.10.2014 nie je možné ani pri eurokonformnom výklade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. 129/2010 Z.z. dospieť k záveru, že zmluva má náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k cit. zák., a to z dôvodu, že v zmluve č. 8500083776 je síce dohodnutá výška mesačnej platby v sume 47,43 eura (vrátane úrokov) a dohodnutý je aj počet splátok 42, avšak v zmluve nie je určený termín splatnosti jednotlivých splátok, a to ani konkrétnym časovým údajom, ani iným nepochybným spôsobom umožňujúcim identifikovať dátumy splátok, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v zmluve nie je určená ani splatnosť prvej splátky. Zároveň z uzavretej zmluvy nie je zrejma doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f/ cit. zák., keď chýba konkrétne určenie dátumu a ani podmienky zmluvy neumožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky a aj konečnej splatnosti úveru. Uvedená skutočnosť vyplýva už z konštatovaného zistenia o chýbajúcom údaji o splatnosti prvej splátky a následne splatnosti každých ďalších splátok. Súd neprihliadol na skutočnosť, že dátum prvej splátky a dátum poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa a to pre zmluvu č. 8500083776 zo dňa 06.10.2014, keďže uvedené oznámenie má len charakter informácie o schválenom spotrebiteľskom úvere adresovanej žalovanej ako dlžníkovi a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu, teda nie je súčasťou zmluvy o úvere. Uvedené platí aj pre splátkový

kalendár, ktorý nebol podpísaný žalobkyňou. Naviac zo samotnej zmluvy o úvere nevyplýva, že by toto oznámenie, či splátkový kalendár mali byť neoddeliteľnou súčasťou predmetnej zmluvy, resp. že by k zmluve bezpochyby prináležali a tvorili so zmluvou jeden celok. V súlade s ustanovením § 11 ods. 1 písm. b) zákona absencia uvedených náležitostí nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe uvedených skutočností súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na vrátenie iba poskytnutej sumy úveru vo výške 1500 Eur a to bez úrokov a poplatkov. Keďže žalovaná uhradila sumu 245,97 Eur, súd priznal súd žalobcovi sumu 1 254,03 Eur, predstavujúcu rozdiel súm reálne poskytnutého úveru a uhradeného úveru (1 500-245,97). Z dôvodu, že žalovaná sa dostala s plnením do omeškania, priznal súd žalobcovi zákonný úrok z omeškania 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1 254,03 Eur od 02.07.2015 do zaplatenia v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru ku dňu 01.07.2015. Žalobca žiadal priznať úrok z omeškania od 01.07.2015, ktorým dňom úver bol zosplatnený, a preto týmto dňom sa žalovaná nemohla do dostať do omeškania zo splatením úveru, keďže ešte v posledný deň splatnosti môže uhradiť žalovanú sumu. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšku zamietol. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1 746,09 Eur (100 %), súd mu priznal 1 254,03 Eur (71,82 % zo žalovanej sumy), vo zvyšku 492,06 Eur (28,18 % zo žalovanej sumy) žalobu zamietol. Miera úspechu sa počíta ako rozdiel pomerných úspechov. Žalobca bol úspešný v 43,64 % (71,82% - 28,18 %) a v takomto rozsahu mu súd priznal aj náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní podľa napádaného rozsudku vychádzal zo záveru, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8300083776 neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, pričom je toho názoru, že tento názor je založený na nesprávnych skutkových zisteniach a aj na nesprávnom právnom posúdení. Je tomu tak pretože: (i) v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni únijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú únijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, (ii) súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a (iii) zmena zákona č. 129/210 Z.z., ktorá je účinná od 01.05. 2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s „konečnou splatnosťou“ nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná únijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnený tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v

podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte unijného práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad *contra legem*. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50).“ Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § § 44, 47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu *contra legem*. ňou určil, kedy nepriamy účinok neprichádza do úvahy. Je však dôležité povedať, že *contra legem* nie je totožné s *contra verba legis*. Výklad „*contra verba legis*“ je prístup, kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona, a slová zákona „ustupujú“ do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad „*contra legem*“ predstavuje popretie účelu zákona. Náležitost' „konečná splatnosť“ nepozná ani unijné právo a od 01.05.2018 ani vnútroštátne právo. Tento náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní „konečnej splatnosti“ tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04.2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 01.05.2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Tvrdíme preto, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe/ podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru. Žalobca namietal aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Záverom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166. Na základe uvedených dôvodov tvrdil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Taktiež napadol aj správnosť záverov o bezúročnosti úveru z dôvodu, že zmluva neobsahuje termín splátky. Zmluvné strany sa v zmluve dohodli (čl. 2., ods. 2.1 - 2.3) že termín splatnosti splátky bude určený s ohľadom na dátum schválenia úveru a bude stanovený v rozmedzí medzi 1. a 15. dňom kalendárneho mesiaca. Termín splatnosti splátky pritom žalovaný vedel a bol mu známy zo zmluvnej

dokumentácie, čiže preukázateľne nebola splnená podmienka, že tento nedostatok by mal spôsobovať čo len pochybnosť o rozsahu záväzku a teda v zmysle vyššie uvedeného záveru SD EÚ by nemohlo ísť o dôvod bezúročnosti úveru. Záverom navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobe vyhovie aj v časti, ktorá bola zamietnutá a žalobcovi prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie. Žalobca si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

3. Písomné vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods.1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods.1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti nebol napadnutý odvolaním, preto v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplata sumy 1 746,09 Eur spolu s 5,05 % ročný úrokom z omeškania od 01.07.2015 až do zaplata, náhrady trov konania za zaplata súdny poplatok a trov právneho zastúpenia, na tom skutkovom základe, že žalobca a žalovaná dňa 06.10.2014 uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500083776 na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1 500 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť spolu s úrokom v 42 mesačných splátkach vo výške 47,43 Eur, v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára. Keďže žalovaná nespĺcala úver riadne a včas, žalobca dňa 01.07.2015 pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Žalovaná ku dňu podania žaloby uhradila 245,97 Eur.

8. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a žalovanú zaviazal žalobcovi zaplatiť sumu 1 254,03 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 254,03 Eur od 02.07.2015 do zaplata. Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 1 254,03 Eur spolu s príslušenstvom zamietol, pretože dospel k záveru, že preskúmaná zmluva nemá zákonom požadované náležitosti, a to údaj o konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods. 2 písm. f) a údaj o termínoch, počte, výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, hoci je v zmluve č. 8500083776 dohodnutá výška mesačnej platby v sume 47,43 Eur (vrátane úrokov) a dohodnutý je aj počet splátok 42, avšak v zmluve nie je nepochybným spôsobom umožňujúcim identifikovať dátumy splátok, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v zmluve nie je určená ani splatnosť prvej splátky, zároveň nie je zrejmé ani doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie neprihliadol na skutočnosť, že dátum prvej splátky a poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa pre zmluvu č. 8500083776, keďže uvedené oznámenie má len informatívny charakter a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu, teda nie je súčasťou zmluvy o úvere, totožné konštatoval aj v súvislosti so splátkovým kalendárom, ktorý nebol podpísaný žalovanou. Vzhľadom na uvedené posúdil predmetný úver podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročný a bez poplatkov. Ďalej konštatoval, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie iba poskytnutej sumy úveru vo výške 1 500 Eur (bez úrokov a bez poplatkov) a preto, že žalovaná uhradila sumu 245,97 Eur, priznal súd žalobcovi sumu 1 254,03 Eur, predstavujúcu rozdiel súm 1 500 Eur - 245,97 Eur. Úrok z omeškania žalobcovi priznal vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 1 254,03 Eur od 02.07.2015 do zaplata v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., t. j. odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru ku dňu 01.07.2015, hoci žalobca žiadal priznať

úrok z omeškania od 01.07.2015, ktorým dňom úver bol zosplatnený, avšak práve preto sa týmto dňom žalovaná nemohla dostať do omeškania zo splatením úveru, keďže ešte v posledný deň splatnosti môže ešte uhradiť žalovanú sumu.

9. Vzhľadom na dôvody podaného odvolania bolo úlohou odvolacieho súdu zistiť, či súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a či vec správne právne posúdil.

10. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Po preskúmaní obsahu súdneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a na zdôraznenie jeho správnosti dodáva, že odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho záveru, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru, pretože s takýmto nedostatkom nemožno spájať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to s poukazom na zmenu Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože údaj o konečnej splatnosti úveru nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalobca mal za to, že požiadavka určenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená napr. určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; a spôsobom vyplývajúcim z čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Vo vzťahu k záverom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje termín splátky odvolateľ poukázal na čl. 2 ods. 2.1 - 2.3 zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že termín splatnosti splátky bude určený s ohľadom na dátum schválenia úveru a bude stanovený v rozmedzí medzi 1. a 15. dňom kalendárneho mesiaca. Termín splatnosti splátky žalovaná vedela zo zmluvnej dokumentácie, čiže ani táto skutočnosť nemohla spôsobiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

12. Medzi stranami nebolo sporné, že právny vzťah, ktorý medzi nimi vznikol je spotrebiteľský a preto je naň potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva. Taktiež medzi stranami nebolo sporné, že dňa 03.10.2014 žalovaná podpísala dokument žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ zmluva o revolvingovom úvere č. 8500083776, ktorý žalobca následne podpísal dňa 06.10.2014. Podľa tejto zmluvy žalobca žalovanej poskytol úver vo výške 1 500 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach, pričom mesačná splátka (vrátane úrokov) bola dojednaná vo výške 47,43 Eur. Celkovú čiastku, ktorú mala žalovaná zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) bola vyčíslená na sumu 2 142,06 Eur. V bode 13 zmluvy o revolvingovom úvere sa zmluvné strany dohodli, že: „Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/ Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril Veriteľ s Dlužníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto Žiadosti/ Zmluvy). Zmluvné strany prehlasujú, že si Žiadosť/ Zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripájajú nižšie svoje podpisy.“ Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré majú byť súčasťou vyššie uvedenej zmluvy o revolvingovom úvere v čl. 4 Revolving (najmä body. 4.4 a 4.5) ustanovujú, že celková výška úveru spolu s úrokmi je splatná v pravidelných mesačných splátkach, pričom výška jednotlivých splátok vrátane úrokov zostáva rovnaká, splatnosť jednotlivých splátok (časové rozvrhnutie) v jednotlivých mesiacoch zostáva nemenená a vyplýva z platného splátkového kalendára (ods. 4.4). Ďalej ustanovuje, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený, a ktorý sa stáva platným a účinným dňom poskytnutia každého revolvingu. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru (ods. 4.5). V čl. 2 Uzatvorenie zmluvy o RÚ a čerpanie úveru obsahuje dojednanie (bod 2.1), že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia jeho žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí 1. až 15. dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca takto. V nadväznosti na deň poskytnutia úveru (ods. 2.3) bude dátum splatnosti prvej splátky určený na deň medzi v poradí 1. a 15. dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni poskytnutia úveru tak, že medzi dňom poskytnutia úveru a dňom splatnosti prvej splátky bude doba nie kratšia ako 32 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane) a súčasne nie dlhšia ako 48 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane). Splatnosť nasledujúcej splátky v príslušnom mesiaci bezprostredne nasledujúcom po splatnosti predchádzajúcej splátky bude v deň

s číselným poradím rovnaký ako číselné poradie dňa splatnosti predchádzajúcej splátky v príslušnom predchádzajúcom mesiaci.

13. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500083776 je okrem iného uvedený dátum splatnosti prvej splátky 07.11.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 07.04.2018 a dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 7.

14. Hoci vnútroštátny poriadok Slovenskej republiky, ako ani európska smernicová úprava spotrebiteľských úverov nevyžadujú zakotvenie všetkých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v jedinom dokumente ani nevylučujú použitie všeobecných obchodných podmienok, je potrebné, aby bola zaručená riadna inkorporácia takýchto dokumentov do zmluvy - jasný, zrozumiteľný a transparentný odkaz na všetky dokumenty tak, aby bolo zjavné, o ktoré konkrétne dokumenty ide a musí byť jednoznačne uvedené, že sú súčasťou zmluvy a v akom rozsahu. Zároveň samotné obchodné podmienky musia spĺňať podmienku transparentnosti a nesmú byť pre spotrebiteľa prekvapivé (v praxi sa stáva, že odkazy, prípadne samotné obchodné podmienky sú netransparentné a spotrebiteľovi nemusí byť vôbec zjavné, ktoré podmienky a v akom rozsahu sa na neho vzťahujú, môže ísť napr. o tzv. „krížové“ odkazy, kedy zmluva odkáže na jedny obchodné podmienky a tie potom ešte na ďalšie, prípadne jedny obchodné podmienky platia pre rôzne produkty a na konkrétneho spotrebiteľa sa vzťahuje len ich časť a pod.). Taktiež je nevyhnutné zabezpečenie riadneho a preukázateľného informovania spotrebiteľov o obsahu zmluvných dojednaní obsiahnutých v predmetných obchodných podmienkach. Veritelia sú povinní preukázať, že obchodné podmienky sú spotrebiteľovi známe, resp. že boli k zmluve priložené, a to tak, aby sa spotrebiteľ mohol pred uzavretím zmluvy skutočne oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami. Nepostačujú vyhlásenia uvedené v záverečných ustanoveniach zmlúv o tom, že spotrebiteľ obchodné podmienky prevzal a oboznámil sa s nimi.

15. S účinnosťou od 01.05.2018 došlo k prijatiu zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Účinnosťou tohto zákona došlo aj k zmene zákona 129/2010 Z. z. Predmetnou novelou sa v § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. V dôvodovej správe sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./V. F.. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ V rozsudku vo veci C-42/15 Súdny dvor Európskej únie zároveň konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva uvádzala konkrétny dátum (termín konečnej splatnosti úveru), pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátum takejto splátky.

16. Je nepochybné, že smernica č. 2008/48/ES požaduje, aby zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzala okrem iného dĺžku trvania zmluvy o úvere a výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; (čl. 10 písm. c) a písm. h) smernice), pričom túto právnu úpravu s účinnosťou od 01.05.2018 prebral aj zákon č. 129/2010 Z. z.

17. Aj keď odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že pre absenciou uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru nemožno úver sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, nie je možné opomenúť, že Zákon o spotrebiteľských úveroch aj v čase uzatvorenia (t. j. dňa 06.10.2014) - tak ako aj smernica - podľa § 9 ods. 1 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch vyžadoval uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie ..., pričom odvolací súd je toho názoru, že pojem frekvencia splátok používaný smernicou je synonymom pre pojem používaný Zákonom o spotrebiteľských úveroch termín splátok. Pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je postačujúce, aby zmluva o úvere podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahovala čo i len jednu takúto náležitosť.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd, aplikujúc eurokonformný výklad, uvádza, že len z počtu splátok úveru a výšky splátky, priemerný spotrebiteľ, ktorým bezpochyby je aj žalovaná, nevie presne posúdiť rozsah svojho záväzku, v zmysle, že nevie presne identifikovať dobu trvania zmluvy a dátum jednotlivých splátok, keď dojednanie (čl. 2 a 4 Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere), ktoré majú stanoviť splatnosť tej ktorej splátky sú pre spotrebiteľa formulované zjavne nejednoznačne a tak neumožňujú spotrebiteľovi poznať všetky podmienky svojho budúceho plnenia. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je len jednostranný prejav vôle žalobcu informatívneho charakteru, ktorý by mal len zhrnúť už zmluvnými stranami dojednané náležitosti zmluvy a nemôže meniť resp. dopĺňať zmluvnými stranami už uzatvorenú zmluvu o úvere (porovnaj rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 12Co/139/2018 zo dňa 28.05.2019, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/128/2019 zo dňa 04.12.2019 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.03.2018) a preto odvolací súd dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosť vyžadovanú Zákon o spotrebiteľského úveru v § 9 ods. 2 písm. f) a k), keď zo zmluvy uzatvorenej dňa 06.10.2014 nie je možné určiť dobu trvania úveru a frekvenciu/termíny jednotlivých a preto súd prvej inštancie správne posúdil úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 06.10.2014 ako bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

19. V ostatných častiach sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožňuje a na tieto v plnom rozsahu odkazuje (čo do priznaného úroku z omeškania a rozhodnutia o náhrade trov konania) a preto sa k nim bližšie nevyjadruje.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené podstatné dôvody, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 379 písm. a) CSP) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne nevznikli, ani si žiadne neuplatnila.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).